

בש"פ 1535/17 - יוחנן נשיא נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1535/17

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר

העורר: יוחנן נשיא

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר לפי סעיף 74(ה) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], התשמ"ב-1982 על החלטות בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט כ' מוסק) מתאריכים: 28.12.2016 ו- 19.01.2017 ב-בע"ח 27615-12-16; הודעה מעדכנת מטעם המשיבה מתאריך 30.03.2017; הודעה מטעם העורר מתאריך 04.04.2017; הודעת הבהרה מטעם העורר מתאריך 09.04.2017

תאריך הישיבה: כ"ה באדר התשע"ז (23.03.2017)

בשם העורר: עו"ד דני בר דוד (מטעם הסניגוריה הציבורית)

בשם המשיבה: עו"ד יעל שרף

החלטה

1. בפני ערר לפי סעיף 74(ה) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חסד"פ) על

החלטותיו של בית המשפט המחוזי הנכבד בירושלים (כב' השופט כ' מוסק) ב-ב"ח 27615-12-16 הנזכרות בכותרת במסגרתן נדחתה בקשתו של העורר לעיון בחומר חקירה.

אביא להלן את הנתונים הנדרשים להכרעה בערר.

רקע והליכים קודמים

2. בתאריך 23.06.2016 הוגש כנגד העורר כתב אישום לבית המשפט המחוזי בירושלים. לפי הנטען בכתב האישום - במועדים הרלבנטיים לכתב האישום העורר עבד כנהג הסעות בחברה מסוימת (להלן: החברה). לפי הנטען, העורר נשלח מספר פעמים מטעם החברה להסיע ילדים ממסגרת חינוך מיוחד ברכב הסעה. בכתב האישום מתואר עוד כי ל' הינה קטינה, ילידת שנת 2001, אשר סובלת מפגור קל (להלן: המתלוננת).

3. בכתב האישום נטען כי בשלושה מועדים שונים, במהלך שנת 2015, שאינם ידועים במדויק למשיבה - העורר ביצע במתלוננת מעשים מגונים, בזמן ששהה עמה ללא נוכחות מלווה ברכב ההסעה, וזאת לפי הפירוט הנטען הבא:

(א) לפי הנטען, בתחילת חודש ספטמבר 2015, או בסמוך לכך, בשני מועדים שונים - המתלוננת ישבה במושב האחורי של רכב ההסעה. במהלך הנסיעה, כך נטען, בעת שהתבצע חילוף בין המלוות ברכב ההסעה, ולא נכח מלווה ברכב הנ"ל - העורר התיישב ליד המתלוננת, ליטף את רגלה, הרים את חצאיתה, ונגע באיבר מינה מתחת לתחתוניה, וזאת לשם גירוי, או סיפוק מיני. בתגובה למעשי העורר, כך נטען, המתלוננת קמה ועברה לשבת בקדמת רכב ההסעה והעורר שב למקומו.

(ב) בכתב האישום נטען עוד כי באמצע חודש ספטמבר 2015, או בסמוך לכך - המתלוננת עלתה לרכב ההסעה, והתיישבה במושב האחורי. לפי הנטען, במהלך הנסיעה, העורר ביקש מהמלווה לחרוג ממסלול הנסיעה לצורך אישי. בהמשך, כך נטען, המלווה הסכימה וירדה מרכב ההסעה. בשלב זה, כך נטען, העורר עצר את רכב ההסעה, שלא במסגרת מסלול הנסיעה ליד חנות מכולת מסוימת, עבר להתיישב ליד המתלוננת, ליטף את רגלה, הרים את חצאיתה, ונגע באיבר מינה מתחת לתחתוניה, וזאת לשם גירוי, או סיפוק מיני. בתגובה למעשי העורר, כך נטען, המתלוננת הזיזה את ידו מעליה, וביקשה שיסע לביתה ולא יגע בה.

4. כתב האישום ייחס למערער במכלול ביצוע של מעשה מגונה (שלוש עבירות) - עבירה לפי סעיף 348(ב), בנסיבות סעיפים 245(ב) ו-345(א) (1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

5. בתאריך 05.09.2016 בא-כוח העורר ביקש מהמשיבה לקבל לעיונו, בין היתר, שתי קבוצות של חומרים, שלשיתו הם חומרי חקירה, שיפורטו להלן:

(א) הקבוצה הראשונה - כללה את החומר שנאסף על ידי ארגון "אור שלום" בעניינה של המתלוננת (להלן: חומר

אור שלום). בהקשר זה, בא-כוח העורר טען כי במסגרת חומר החקירה שנמסר לו בידי המשיבה בתיק, מושא כתב האישום - הוא קיבל לעיונו את הודעתה של המתלוננת בתיק חקירה אחר (פל"א 349273/11), אשר ממנו עלה כי המתלוננת החלה בטיפול במסגרת ארגון אור שלום, אשר מטפל בילדים בסיכון, בעקבות חשש לפגיעה מינית שהמתלוננת ואחותה חוו מידי אחיהן הגדול.

בא-כוח העורר הוסיף כי בתיק החקירה, מושא כתב האישום, מצוי: "טופס דיווח אודות אירוע חריג" מתאריך 07.10.15, שנערך על ידי עו"ס ציפורה גושל-רווה, מטעם ארגון אור שלום (להלן: דיווח וגשל-רווה). בא-כוח העורר טען כי בדיווח וגשל-רווה מתואר, בין היתר, כי המתלוננת סיפרה לעיתים לעו"ס וגשל-רווה על מפגשים עם בנים, כאשר סיפורה השונים, שסופרו בהתלהבות רבה, היו לרוב, בלתי הגיוניים, ונאמרו בתוך בליל אסוציאציות, לעיתים תוך רמיזות בעלות גוון מיני. בא-כוח העורר טען כי האמור בדיווח וגשל-רווה מצדיק בדיקה מעמיקה של מצבה הקוגניטיבי והנפשי של המתלוננת על בסיס חומר אור שלום, וזאת כדי לבחון את האפשרות לפיה גם במקרה, מושא כתב האישום - המתלוננת תיארה דברים שלא קרו בפועל.

(ב) הקבוצה השנייה כללה את חומר החקירה ב-תיק פל"א 226046/15 (להלן: תיק הפל"א). בהקשר לכך, בא-כוח העורר טען כי מדיווח וגשל-רווה עלה גם כי כחצי שנה טרם תלונת המתלוננת בתיק, מושא כתב האישום - המתלוננת דיווחה על כך שנהג הסעות אחר הראה לה תמונות "לא צנועות", כלשונה. לדברי בא-כוח העורר, תיק הפל"א, אשר נסגר בידי המשיבה בעילה של חוסר ראיות מספיקות - דומה בנסיבותיו לכתב האישום הנוכחי, ויש בו כדי ללמד על שאלת מהימנותה של המתלוננת, ועל כן הוא ביקש לעיין בו.

למען שלמות התמונה אציין כי בא-כוח העורר ביקש לעיין עוד בחומרים נוספים, אשר אינם מבוקשים במסגרת הערר שבכותרת.

6. בתאריך 02.11.2016 המשיבה מסרה בתגובה, בין היתר, כי חומר אור שלום לא נתפס בידי היחידה החוקרת, ועל בא-כוח העורר להגיש בעניינו של חומר זה בקשה לפי המסלול הקבוע בסעיף 108 לחסד"פ. המשיבה הודיעה עוד כי תיק הפל"א הוזמן על ידה, והיא תשיב בנפרד בעניינו לאחר שתעיין בו. בצד האמור, המשיבה הסכימה להעביר לידי ההגנה את סיכום הודעתה של המתלוננת ואת הערכת המהימנות מטעם חוקרת הילדים במסגרת פל"א 349273/11, הנזכר בפסקה 5(א) שלעיל.

7. בתאריך 24.11.2016, במסגרת דיון בעניינו של העורר בבית המשפט המחוזי הנכבד, המשיבה הודיעה כי לאחר שבחנה את תיק הפל"א, היא סבורה כי אין המדובר ב"חומר חקירה" כמשמעו בסעיף 74 לחסד"פ, ולפיכך היא החליטה שלא להעבירו לעיונו של בא-כוח העורר.

8. בתאריך 13.12.2016 בא-כוח העורר הגיש לבית המשפט המחוזי הנכבד בקשה לעיין בחומר חקירה "לפי סעיף 74 ו/או 108 לחסד"פ", כלשונו. בגדר הבקשה, בא-כוח העורר ביקש לקבל לעיונו, בין היתר, את חומר אור שלום ואת תיק הפל"א.

9. בתאריך 21.12.2016 המשיבה התנגדה לבקשה. במסגרת זו המשיבה טענה, בין השאר, כי לאחר שעיניה בתיק הפל"א - היא לא מצאה בו כל ראיה רלבנטית להגנתו של העורר.

10. בתאריך 22.12.2016 התקיים דיון בבקשה בפני בית המשפט המחוזי הנכבד, במסגרתו באי-כוח הצדדים חזרו על עיקרי טענותיהם.

החלטות בית המשפט המחוזי הנכבד

11. בתאריך 28.12.2016 בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי חומר החקירה שנמסר עד כה לעורר אכן מעלה חשש מסוים כי המתלוננת: "מספרת למטפלים בה על אירועים הנוגעים לבנים או לאירועים מיניים שאינם הגיוניים" (ראו: פסקה 29 להחלטה). בית המשפט המחוזי הנכבד הוסיף וקבע כי אין חולק כי תיק חקירה קודם בעניינה של המתלוננת, שעסק בתלונה שהמתלוננת הגישה כנגד נהג הסעות אחר בחשד לביצוע עבירות מין - נסגר מחוסר ראיות לאחר שחוקרת הילדים לא קבעה במסגרתו ממצאי מהימנות, וכי בחלוף 5 חודשים מאז אותה תלונה הוגשה התלונה, מושא כתב האישום הנוכחי. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי נוכח האמור:

"... אין מדובר בנסיבות רגילות ופשוטות, אלא יש בסיס לטענת המבקש [העורר - ח"מ] כי קיים חשש ממשי שגם בעניינו יש ספק באמינות המתלוננת. בנסיבות אלו, סבורני כי גובר הצורך לאפשר למבקש [העורר - ח"מ] לבסס את הגנתו ולהיעזר בכל מסמך אפשרי, במידה והוא רלבנטי לעניין" (ראו: פסקאות 30-31 להחלטה; ההדגשות שלי - ח"מ).

יחד עם זאת, בית המשפט המחוזי הנכבד דחה גם את בקשת העורר לקבל לעיונו את תיק הפל"א, בקובעו כי אין בו כדי לסייע בהגנתו של המבקש, מלבד אמירות שהובאו כבר בדיווח וגשל-רווה. בית המשפט המחוזי הנכבד פסק לעניין זה כך:

"באשר לתיק הפל"א, שנסגר כאמור מחוסר ראיות, עיינתי בחומר החקירה המצוי בו, לרבות דו"ח חוקרת הילדים שחקרה את המתלוננת, הודעת החשוד ודו"ח העו"ס מאור שלום. אכן, מדובר בתלונה דומה, אם כי לא זהה, כנגד נהג הסעות. לא נקבעו בתיק החקירה ממצאי מהימנות. גם דו"ח העו"ס קרונברג אינו מכיל אמירות כלשהן הנוגעות למהימנות המתלוננים השונות מהאמור בדו"ח שרשמה הגב' וגשל-רווה. למעשה, מדובר באמירות זהות בשאלה אם היו איתותים קודמים. מעבר לכך, אין דבר בתיק החקירה היכול לסייע בהגנת הנאשם [העורר - ח"מ], שכן מלבד ההחלטה לסגור את התיק מחוסר ראיות, בין היתר בהסתמך על האמור בדו"ח העו"ס בדבר דמיונה של המתלוננת, לא נקבעו ממצאי מהימנות כלשהם ביחס למתלוננת. לפיכך, אינני סבור כי תיק הפל"א כשלעצמו יכול לבסס את הגנת המבקש [העורר - ח"מ], מלבד אותן אמירות המופיעות כאמור גם בדו"ח הגב' וגשל-רווה" (שם, פסקה 33).

12. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע עוד כי החלטתו לעניין חומר אור שלום תינתן לאחר שחומר זה יובא לעיונו על ידי המשיבה.

13. בתאריך 19.01.2017, ולאחר שבית המשפט המחוזי הנכבד עיין בחומר אור שלום, הוא דחה גם את בקשתו

של העורר לעיין בו, בקובעו כדלקמן:

"מדובר במסמכים רבים, בהם דוחו"ת אישיים הנוגעים למתלוננת. אין במסמכים אלה כדי לסייע להגנת הנאשם [העורר - ח"מ]... החומר כולל פרטים אישיים הנוגעים למתלוננת, חייה וכדומה, ואין מקום לחשוף פרטים אלה, וממילא אלה לא יועילו להגנת הנאשם [העורר - ח"מ]. זאת ועוד, המסמכים כוללים פרטים ומידעים לגבי נערים ונערות נוספים ובודאי שאין מקום לחשוף פרטים אלה" (ראו: פסקאות 2-6 להחלטה).

החלטותיו של בית המשפט המחוזי הנ"ל עומדות ביסוד הערר שפני.

טענות העורר

14. בהודעת הערר - בא-כוח העורר "מאמץ את הקביעות הנורמטיביות" שנקבעו על ידי בית המשפט המחוזי הנכבד (ראו: פסקה 23 לערר), אולם, לשיטתו, קביעות אלו היו אמורות להוביל לכך שחומראור שלום ו-תיק הפל"א - יועברו לעיונו. בא-כוח העורר טען ביחס לחומרים המבוקשים הנ"ל כדלקמן:

(א) ביחס לחומר אור שלום - בא-כוח העורר טען כי הוא איננו מבקש לקבל לידיו פרטים אישיים הנוגעים למתלוננת, וכי הוא מסתפק בתיעוד שממנו ניתן להסיק כי קיימת נטייה של המתלוננת לתאר תיאורים דמיוניים, וזאת אף תוך "השחרת" פרטים שאינם רלבנטיים, והסתרת מידע הקשור בנערים, או בנערות אחרים.

(ב) ביחס ל-תיק הפל"א - בא-כוח העורר טען כי נוכח הדמיון הנטען בין תיק הפל"א לתיק, מושא כתב האישום, יש ב-תיק הפל"א כדי לסייע להגנתו של העורר. בא-כוח העורר הדגיש במיוחד את הצורך בחומרים הבאים מתוך תיק הפל"א:

(ב.1.) דו"ח שערכה עו"ס קרונברג, המתייחס לנטיית הנטענת של המתלוננת לדמיונות שווא בהקשרים שונים. בתוך כך, נטען כי מסירת דיווח וגשל-רווה להגנה איננה מייתרת את הצורך בחומר נוסף, אשר עשוי במכלול, ליצור ספק באמינותה של המתלוננת ביחס לכתב האישום.

(ב.2.) הערכת המהימנות שנערכה למתלוננת במסגרת תיק הפל"א.

(ב.3.) הודעתה של המתלוננת בתיק הפל"א - לשיטת בא-כוח העורר, מאחר שהחוקרת שגבתה את הודעת המתלוננת בתיק, מושא כתב האישום, גבתה גם את הודעת המתלוננת ב-תיק הפל"א - היא נמנעה לשאול את המתלוננת שאלות רלבנטיות, שנשאלו כבר במסגרת חקירת תיק הפל"א.

הדיון בערר

15. בתאריך 23.03.2017 התקיים בפני דיון בערר. במסגרת הדיון, המשיבה הסכימה להעביר לידי בא-כוח העורר פרפרזה על בסיס חלק מדו"ח עו"ס נוסף המצוי בחומר אור שלום. לאחר מכן המשיבה מסרה לעיוני דו"ח סיכום שנערך עם בת שירות לאומי מארגון אור שלום, המתייחס לנטיית הנטענת של המתלוננת לספר סיפורים דמיוניים, והיא הותירה את ההחלטה בעניינו של דו"ח זה בידי בית המשפט. לאחר שעיינתי בחומר זה – הוריתי למשיבה למסור אותו לבא-כוח העורר על דרך של פרפרזה, בהשמטת שם מסוים. באת-כוח המשיבה טענה עוד כי חומר אור שלום, זולת מה שנמסר כבר לעורר, כולל פרטים אישיים אודות המתלוננת, שאין בהם, לשיטתה, כדי לסייע להגנתו של העורר. באשר לתיק הפל"א – המשיבה מסרה כי בתיק המצוי בידי חסרים חומרים מסוימים, וביניהם: תמליל חקירתה של המתלוננת, דיסק המתעד את החקירה, והערכת מהימנות, ועל כן היא טרם גיבשה את עמדתה בעניין זה, וכי זו תימסר לאחר שמכלול החומר יהיה בידיה.

16. לאחר שנמסרו העדכונים הנ"ל בידי המשיבה, וסוכם כי החומר האמור בפיסקה 15 שלעיל יועבר לידי של בא-כוח העורר – הצעתי לעורר לחזור בו מעררו, תוך שמירת זכויות וטענות. בא-כוח העורר, מסר בתגובה כי הוא עומד על הערר.

17. בתום הדיון הוריתי כי המשיבה תמסור, לאחר שתקבל את תמלילי חקירת המתלוננת, הודעה מעדכנת מטעמה במכלול.

18. בתאריך 30.03.2017, המשיבה הגישה הודעה מעדכנת מטעמה, ובמסגרתה נמסר כי לאחר השלמת החומרים מתיק הפל"א היא הסכימה "למען הזהירות, ועל אף שהחומר המבוקש אינו נוגע במישרין לאישום הנוכחי", כלשונה, למסור להגנה גם את דוח סיכום חקירת הילדים מחקירת המתלוננת בתיק הפל"א. עוד היא הגישה לעיוני, במעטפה סגורה, את תמליל חקירת הילדים בתיק הפל"א.

19. בתאריך 02.04.2017, הוריתי כי נוכח האמור בהודעה המעדכנת הנ"ל, בגדרה המשיבה הסכימה, כאמור, למסור לידי בא-כוח העורר חומרים נוספים, לצד החומר שעליו כבר סוכם בדיון – העורר יודיע האם הערר מתייתר, תוך שמירה על זכותו להגיש לבית המשפט המחוזי הנכבד, במידת הצורך, בקשה מכוח סעיף 108 לחסד"פ.

20. בתאריך 04.04.2017 בא-כוח העורר הודיע כי חרף הסכמתה של המשיבה להעביר לידי חלק מתיק הפל"א, הוא עומד על עררו, ומבקש לקבל, בין היתר, את תמליל חקירת הילדים בתיק הפל"א, וכל חומר רלבנטי מחומר אור שלום, מעבר למה שכבר נמסר לו. בהמשך, בא-כוח העורר הבהיר כי הוא עומד על בקשתו לעיין בכלל תיק הפל"א, ולא רק בתמליל חקירת הילדים של המתלוננת.

דיון והכרעה

21. לאחר עיון בערר, בחומר שצורף לו, שמיעת טענות באי-כוח הצדדים במסגרת הדיון, ועיון בחומר הרב שהוגש לעיוני – הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר – להידחות במובן זה שאין מקום למסור להגנה חומרים נוספים מעבר למה שנמסרו לה כבר בידי המשיבה ובהתאם להחלטתי בדיון.

אביא את נימוקי להחלטתי זו מיד בסמוך.

22. סעיף 74(א)(1) ל מורה כדלקמן:

"הוגש כתב אישום בפשע או בעוון, רשאים הנאשם וסניגורו, וכן אדם שהסניגור הסמיכו לכך, או, בהסכמת התובע, אדם שהנאשם הסמיכו לכך, לעיין בכל זמן סביר בחומר החקירה וכן ברשימת כל החומר שנאסף או שנרשם בידי הרשות החוקרת, והנוגע לאישום שבידי התובע ולהעתיקו; בסעיף זה, "רשימת כל החומר" - לרבות ציון קיומו של חומר שנאסף או שנרשם בתיק שאינו חומר חקירה ושל חומר שנאסף או שנרשם בתיק שהוא חסוי על פי כל דין, וכן פירוט של סוג החומר כאמור, נושאו והמועד שבו נאסף או נרשם, ובלבד שאין בפירוט האמור לגבי חומר חסוי כדי לפגוע בחיסיון לפי כל דין; היו בחומר כמה מסמכים מאותו סוג העוסקים באותו עניין, ניתן לפרטם יחד כקבוצה, תוך ציון מספר המסמכים הנכללים בקבוצה..." (ההדגשה שלי - ח"מ).

23. בפסיקתנו נקבע כי בבסיסה של זכות העיון בחומר חקירה עומדים, בין היתר, זכות היסוד למשפט הוגן, המחייבת להעניק לנאשם הזדמנות מלאה להכין כראוי את הגנתו כנגד המיוחס לו, ערך גילוי האמת, וצמצום פערי הכוחות המובנים בין התביעה לבין ההגנה במשפט פלילי (ראו: בש"פ 8252/13 מדינת ישראל נ' שיינר (23.01.2014) (להלן: עניין שיינר); בש"פ 2447/16 נפטלוביץ נ' מדינת ישראל (10.08.2016)). עוד נפסק כי ההכרעה בשאלה אם חומר מסוים מהווה "חומר חקירה" לפי סעיף 74 לחסד"פ, תיעשה, ככלל, על פי טיבו של החומר וזיקתו לסוגיות הנדונות בהליך הפלילי, אשר במסגרתו הוא מבוקש, וזאת בהתאם למבחן של רלבנטיות (ראו: בש"פ 3099/08 אברהמי נ' מדינת ישראל (להלן: עניין אברהמי); עניין שיינר; בש"פ 2886/16 גורבאן נ' מדינת ישראל (11.05.2016)). בהקשר לכך, המגמה בפסיקתנו היא לפרש את המונח "חומר חקירה" באופן רחב, ככולל כל חומר הקשור במישור, או בעקיפין לאישום. הבדיקה נערכת על פי פוטנציאל ההגנה של הנאשם. לכן, ככלל, די בנגיעה עקיפה כדי להפוך את החומר ל"חומר חקירה", וזאת אף אם הוא מצוי בפריפריה של האישום (ראו: עניין שיינר; בש"פ 6507/09 קצב נ' מדינת ישראל (13.9.2009)). עוד נפסק כי מקרים בהם מתרשם בית המשפט על-פי מכלול השיקולים - ובראשם שאלת הרלבנטיות - כי החומר ראוי לשמש "חומר חקירה" על-פי טיבו - לא יעמוד לרועץ מיקומו הפיזי (ראו: עניין אברהמי; בג"ץ 9264/04 מדינת ישראל נ' בית משפט השלום בירושלים, פ"ד ס(1) 360 (2005)). בצד האמור, נקבע כי גם אין להפליג למרחקים ולכלול במונח של "חומר חקירה" ראיות, שהרלבנטיות שלהן לתביעה הפלילית הנדונה היא רחוקה ושולית (ראו: עניין אברהמי; עניין שיינר).

24. בפסיקה נקבע עוד כי כאשר קיימת התנגשות בין זכותו של נאשם למשפט הוגן לבין ההגנה על פרטיותם של עדים ושל קורבנות, יגבר משקלה של זכות הנאשם למשפט הוגן. במקרה כזה בית-המשפט יורה על גילוי של החומר לנאשם אף אם יהיה בכך משום פגיעה בפרטיות כאמור. עם זאת, ככל שמידת הרלבנטיות של החומר הראייתי להליך הפלילי אשר מתנהל נגד הנאשם קטנה יותר, כך יש ליתן משקל גדול יותר לזכויותיהם של העדים ושל הקורבנות בצד האינטרס הציבורי המתבטא, בין היתר, בצורך בחשיפת עבירות (ראו: בש"פ 11042/04 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(4) 203 (2004); בש"פ 6695/11 מדינת ישראל נ' פלוני (27.09.2011)). בהקשר זה נקבע עוד כי עיון בתרשומות של מתלוננת שנערכו במסגרת הליך טיפולי יתאפשר רק במקרים חריגים, בהם יש בכך כדי לסייע באופן ממשי להגנת הנאשם (ראו: בש"פ 8815/15 סעד נ' מדינת ישראל (10.05.2016)).

25. נקודת המוצא לענייננו מתבססת על הקביעה כי "קיים חשש ממשי שגם בעניינו יש ספק באמינות המתלוננת" (ראו: פסקה 30 להחלטה) ולפיכך הצורך לאפשר לעורר לבסס את הגנתו ולהיעזר בכל מסמך אפשרי, במידה והוא רלבנטי לעניין – גובר.

הנה כי כן, אדון להלן בכלל החומרים המבוקשים בערר במסגרת של סעיף 74 לחסד"פ (ראו: בש"פ 11042/04 מדינת ישראל נ' פלוני (30.12.2004); בש"פ 5320/13 מולקנדוב נ' מדינת ישראל (18.08.2013); בש"פ 2565/17 מדינת ישראל נ' פלוני (11.05.2017)). לבחינה זו אעבור מיד בסמוך.

א. חומר אור שלום

26. חומר אור שלום מגולל את סיפור חייה של המתלוננת ושל קטינים אחרים המטופלים במסגרת ארגון אור שלום במישור המשפחתי, הטיפולי, הסוציאלי, הרפואי ועוד. חשיפתם של חומרים אלו, כרוכה, מעצם טבעה, בפגיעה קשה בפרטיותה ובכבודה של המתלוננת, כמו גם של צדדים שלישיים. בנסיבות המקרה, לאחר שעיינתי בחומר אור שלום, ולאחר שאיזנתי בין האינטרס של העורר בניהול הגנתו לבין האינטרס של המתלוננת שעלולה להיפגע מחשיפת החומר – לא ראיתי לנכון למסור להגנה חומר נוסף שכן בחומר אור שלום, בחלקים הרלבנטיים ממנו לעורר, יש לכל היותר – חזרה על מה שכבר מצוי בידי בא-כוח העורר, כאשר מנגד, חשיפת חומר נוסף עלולה לפגוע באופן ממשי בפרטיותם ובכבודם של המתלוננת, וכן בקטינים ובקטינות אחרים. לפיכך, באיזון האינטרסים השונים – לא ראיתי הצדקה לחשוף חומר נוסף בהקשר זה בפני ההגנה.

ב. תיק הפל"א

27. המשיבה הודיעה, כאמור, כי היא החליטה "למען הזהירות" למסור לבא-כוח העורר את דו"ח סיכום חקירת הילדים מחקירת המתלוננת, ואת הערכת המהימנות מתיק הפל"א. בא-כוח העורר ביקש לקבל לעיונו, מעבר למה שכבר נמסר לו – את תיק הפל"א במלואו, לרבות תמליל החקירה. לאחר שעיינתי ביתר החומרים המצויים בתיק הפל"א – הגעתי לכלל מסקנה כי אין ביתר החומרים המבוקשים בהקשר זה כדי לקדם את הגנתו של העורר, ועל כן אין מקום לגלותם לבא-כוח העורר.

28. נוכח כל האמור – הערר נדחה במובן זה שמעבר לחומרים שנמסרו כבר להגנה, לרבות בהתאם להחלטתי בדיון – לא מצאתי הצדקה למסור לעורר חומר נוסף.

29. ככל שיתעורר בכך צורך, הרי שבכפוף לאמור בהחלטה זו – לבא-כוח העורר שמורה האפשרות להגיש בהמשך המשפט בקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ, אשר תובא בפני המותב הדין בתיק העיקרי, והוא יכריע בה לפי מיטב שיקול דעתו.

ניתנה היום, ט' בשבט התשע"ח (25.1.2018).

המשנה לנשיאה
